

ವಾಣಿಗಳನ್ನು ದುಃಖಿತರ ಮನಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದವರಿಗೆ ದೀಪಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ಅವರು ಸರ್ವದಾ, ಸದಾಕಾಲ ಎಂತಹ ಭಾವಾಪನ್ನರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು, ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾನಾಭ್ಯಾಸದ ವಸ್ತುವಾಗಬಲ್ಲದು. ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಶ್ರೀ ಗುರು ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಲಿ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವರೂ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಅವರ ವಿಷಯವಾಗಿ(ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ) ಇಲ್ಲಿ (ತಮ್ಮೊಳಗೆ) ಏನೇನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ವಿವರಿಸಲಿ?”

ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ದೇವದೇವಿಯರ ನಾಮಾವಳಿಯನ್ನೂ, ವೇದಾಂತದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ದೇವೀಸೂಕ್ತವನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಒರಗಿಕೊಂಡೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ತರುವಾಯ ಎದ್ದು ಕುಳಿತರು, “ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಅದ್ಭುತ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸೊಗಸಾದ ಚಿಂತಾಪ್ರವಾಹ ಹರಿದಿತ್ತು! ಅಲ್ಲಿ ಶಿವ ಸ್ಥಿರಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದನು, ತಾಯಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಿವನೋ ಚಿರಕಾಲವೂ ಸ್ಥಿರ; ತಾಯಿಯ ನಾಟ್ಯವೋ ಚಿರಕಾಲವೂ ಚಲಿತ. ಒಳಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಿರ. ಹೊರಗೆ ಈ ಲೀಲಾಮಯಿ : ಲೀಲೆ” - ಎಂದು ತಮ್ಮ ಭಾವದಂತರಾಳದ ಕ್ಷಣಿಕ ನೋಟವನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹಿದರು. ಅವರು ೨೪ ಗಂಟೆಯೂ ಚೇತನಜ್ಯೋತಿಯಲ್ಲಿ ಮೀಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಉದಕಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿದ್ದಾಗ, “ಇಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಪೈಕಿ ತಾನೆ ಅಸೀಮದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸುತ್ತದೆ. ದಿನ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ಅನೇಕಾನೇಕ ಆಶ್ಚರ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಕರ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಮುಗ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥನ ದರ್ಶನವೂ ಆಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬಂದರೂ, ಅವರಿಗೆ ತಾವೇ ಮೊದಲು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಪ್ರಣಾಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ನಿನ್ನ ಒಳಗೆ ಯಾವ ನಾರಾಯಣ ಇದ್ದಾನೆಯೋ ಆತ ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣುವುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ರಾಕೂರರು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಗಳಿಂದ ಎಂಥೆಂಥ ಭಾವಗಳಿಂದ ಕೃಪೆದೋರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ - ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಲಿ?” ಎಂದರು (ಪುಟ ೪೦೭). ಈ ಗ್ರಂಥದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅದೆಷ್ಟು ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಾನುಭವಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಆದ ಅನುಭವಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿದುದು ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್ ಮಾತ್ರ!

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ವೇದ-ಉಪನಿಷತ್ತು ಮುಂತಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಇರುವುದು rank students ಗಳಿಗಾಗಿ; ಆದರೆ ನಮ್ಮಂತಹ fail students ಗಳಿಗೆ ಪಾಸಾಗಲು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮರ್ಮವನ್ನೇ ಸುಲಭ ಸಹಜವಾಗಿ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವ guide (ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ) ಆತ್ಮಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಈ ಗುರುವಿನೊಡನೆ ದೇವರಡಿಗೆ guideನ್ನು ನಮಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ಮೈಸೂರು. ಗ್ರಂಥದ ಬೆಲೆ ಕೇವಲ ರೂ.೯೦. ಒಟ್ಟು ಪುಟಗಳು ೪೪೪. ಹಿಂದೆ ಈ ಗ್ರಂಥವು ಎರಡು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು ಅದರ ೯ನೇಯ ಆವೃತ್ತಿಯು ಸಂಯುಕ್ತ ಕೃತಿಯಾಗಿದೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದಜೀಯವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಂದನು. ಅವನು, “ನಾನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಚರ್ಚೆಗೆಂದು ಬಂದಿರುವೆನು” ಎಂದನು. ಆಗ ಅವರ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿ ಒಂಕಾರಾನಂದಜಿಯವರು ಆ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ನಿಮಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಮಹಾಪುರುಷಜಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಕೇವಲ ಶಾಸ್ತ್ರಚರ್ಚೆ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನಾನೇ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನು.” ❀

೩. Life in Indian Monasteries-Swami Bhaskarananda, P. 164

ಗುರುಮಹಾರಾಜ್ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ‘ಕೃಪೆಯ ಗಾಳಿಯೇನೂ ಸದಾ ಬೀಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ನೀನು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಪಟವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಬೇಕು.’ ಪಟ ಬಿಚ್ಚುವುದೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯತ್ನ. ಏಕಾಂತಿಕ ಅಧ್ಯವಸಾಯ, ಪುರುಷಕಾರ ಬೇಕು - ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸತ್ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸಾಧನೆ ಭಜನೆಯಲ್ಲಿ - ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಿಂಹವಿಕ್ರಮ ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಉದ್ಯಮವಿಲ್ಲದೆ, ಪುರುಷಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಪಟ ಬಿಚ್ಚಿದೆಯೆಂದರೆ ಕೃಪೆಯ ಗಾಳಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬೀಸಿಯೇ ಬೀಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅಹಂಬುದ್ಧಿ ಇರುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಧ್ಯವಸಾಯ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾಕೂರರು (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು) ಮಹಾ ಆಶ್ರಿತವತ್ಸಲರು; ಅವರು ಶರಣಾಗತ ಪಾಲಕರು. ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಯಾರ ಕೈ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಈ ಭವಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗುವ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಚಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದೆ: ‘ತ್ವಾಮಾಶ್ರಿತಾನಾಂ ನ ವಿಪನ್ನರಾಣಾಂ ತ್ವಾಮಾಶ್ರಿತಾ ಹ್ಯಾಶ್ರಯತಾಂ ಪ್ರಯಾಂತಿ’, ‘ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಿತರಾದ ಮಾನವರಿಗೆ ವಿಪತ್ತು ಇಲ್ಲ; ಯಾರು ನಿನ್ನ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯಸ್ವರೂಪರಾಗುತ್ತಾರೆ.’ ಮನೋವಾಕ್ಯಾಯಗಳಿಂದ ರಾಕೂರರನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೋ; ಅವರು ಭವಬಂಧನದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಕ್ತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

-ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದ ಮಹಾರಾಜ್ (‘ಗುರುವಿನೊಡನೆ ದೇವರಡಿಗೆ’ ಗ್ರಂಥದಿಂದ)

ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಸಂಗ

ಸ್ವಾಮಿ ರಾಘವೇಶಾನಂದ

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಪರಮ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳ ಸಂಕಲನವೇ 'ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಸಂಗ.' ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ದೊರೆತ ಅನುಭವಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾದ ಈ ಉಪದೇಶಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕೆನ್ನುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಂತೆ ಇದೆ. ಈ ಕೃತಿಯ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಉದಕಮಂಡಲ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು. ಉತ್ತಮ ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಘಟಕರಾಗಿರುವ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥವೊಂದು ಭಗವತ್ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಒಂದು ಕೈ ದೀವಿಗೆಯಂತೆ. ಕ್ರಿಸ್ತೋಫರ್ ಈಷರ್‌ವುಡ್ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, "ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕಿಂತ ವಿಶೇಷವಾದದ್ದು - ಅನುಭಾವದ ಬಲದಿಂದ ಉಪದೇಶ ನೀಡಿದ ಬೋಧಕನ, ಮಹಾಪುರುಷನ ನೇರಸಂಪರ್ಕ ಕಲ್ಪಿಸುವಂಥದ್ದು."

ಇದರ ಕರ್ತೃ ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದರು. ಇವರ ಜೀವನವೇ ಭಗವತ್ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಪಡೆಯಲಿಚ್ಛಿಸುವ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಫೂರ್ತಿ. ಅವರು ಎಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಂತರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾ ದೇವಿಯವರಿಂದ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಂದ ಸಂನ್ಯಾಸದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಿದ್ದರು ಮತ್ತು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ೬ನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಜೀವನ ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳಷ್ಟೇ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಅವನ ಜೀವನವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮೊದಲು ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ, ನಂತರ ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಸಾಧಕರು ಅವರ ಜೀವನದಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಮೊದಲ ಪಾಠವೆಂದರೆ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ವಿರಜಾನಂದರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ಉಪದೇಶ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ನೋಡು, ಕೇವಲ ನಿನ್ನ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಹುಡುಕುವೆಯಾದರೆ

ಅದು ವ್ಯರ್ಥ. ಇತರರ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿಯೂ ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆಯಾದರೆ ಆಗಲೇ ನಿನಗೆ ಮುಕ್ತಿ." ಅಂದರೆ ಸಾಧಕನ ಮನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಇರಬಾರದು. ಇದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ 'ಆತ್ಮನೋ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಂ ಜಗದ್ ಹಿತಾಯ ಚ' ಎಂಬ ಆದರ್ಶ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದರು ಅಂಥ ಆದರ್ಶಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದ್ದರು.

ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿರಜಾನಂದರ ಹೆಸರು ಕಾಲೀಕೃಷ್ಣ ಎಂಬುದಾಗಿ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಧ್ಯಾನಧಾರಣಾದಿಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ನೈತಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನ ವೃತ್ತಾಂತ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಡೆಗೆ ಆಕೃಷ್ಟರಾದರು. ಸಾಧಕನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವಿದು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಊರ್ಧ್ವಮುಖವಾಗಿಡಲು ಸಾಧು-ಸಂತರ, ಮಹಾಪುರುಷರ, ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಜೀವನಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಕಾಲೀಕೃಷ್ಣರು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ಜಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬಹುಕಾಲ ಆರಾಧನೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ'ದ ಕರ್ತೃಗಳಾದ ಮಾಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯರ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ, ಅವರ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂನ್ಯಾಸೀ ಶಿಷ್ಯರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವರಾಹನಗರ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾನಂದರು, ಶಿವಾನಂದರು, ನಿರಂಜನಾನಂದರು ಮತ್ತಿತರ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿಷ್ಯರ ಭೇಟಿಯಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಲೆಲ್ಲಾ ಮಠಕ್ಕೆ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಉಜ್ವಲವಾದ ವೈರಾಗ್ಯಮಯ ಜೀವನ ನಡೆಸು

ತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಸಂಗ ಇವರ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಪರಿಣಾಮ ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ - ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ತೀವ್ರವಾಯಿತು.

ಇವರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಇವರ ತಾಯಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು ಬಾರಾ ನಗರ ಮಠ ಸೇರುತ್ತೇನೆಂದು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದಾಗ ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಆನಂದಪಟ್ಟು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟಳು. ಧನ್ಯ ತಾಯಿ, ಧನ್ಯ ಮಗ. ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ನಾರಿಯರೆಲ್ಲಾ ಈ ಮನೋಭಾವ ತಾಳಿದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಧನ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವ!

೧೮೯೩ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನೀಲಾಂಬರ ಬಾಬುವಿನ ಉದ್ಯಾನವನದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲೀಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಕಾಲೀಕೃಷ್ಣರಿಗೂ ಇನ್ನೋರ್ವ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಸಂನ್ಯಾಸ ದೀಕ್ಷೆ ಇತ್ತರು. ಅವರನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಾ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳಿ ದರು, “ಈ ಸಾಧುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಜ್ವಲಂತ ಅಗ್ನಿಯಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನರಾಗುತ್ತಾರೆ.” ೧೮೯೮ರಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಥಾಕಾಗೆ ತೆರಳುವಾಗ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅವರನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ, “ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರ ಶಕ್ತಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಘವೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಮಷ್ಟಿ ಶರೀರವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ” ಎಂದರು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಮಾಯಾವತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿರಜಾನಂದರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, “ತಮಗೆ ದೀರ್ಘ ಕಾಲ ನಿರ್ಜನವಾದ ಪ್ರದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಇದ್ದು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ವಿವೇಕಾನಂದರು, “ಹೆಚ್ಚು ಕಠೋರ ವಾದ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡುವುದು. ೫ ನಿಮಿಷ ಸರಿಯಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು. ಮಿಕ್ಕ ವೇಳೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಾದ್ಯಯನ, ಪಾರಾಯಣ, ಪರಹಿತಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕು. ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರು ತಪಸ್ಸಿಗಿಂತ ಕರ್ಮದಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ನಿರತರಾಗಿರಬೇಕು” ಎಂದಾಗ ವಿರಜಾನಂದರು, “ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬಲವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ತಪಸ್ಸು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ವಿರಜಾನಂದರು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಇತರರನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವೇಕಾ ನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಕಾಲೀಕೃಷ್ಣ ಹೇಳುವುದು ಸತ್ಯ. ಧ್ಯಾನ ಧಾರಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಜೀವನವೇ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು.” ಆದರೆ ವಿರಜಾನಂದರು ವಿವೇಕಾ ನಂದರ ಆದರ್ಶದಂತೆ ಕರ್ಮ, ಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿ ಸಿದ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಿದರು.

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅವರು ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಮಾಯಾ

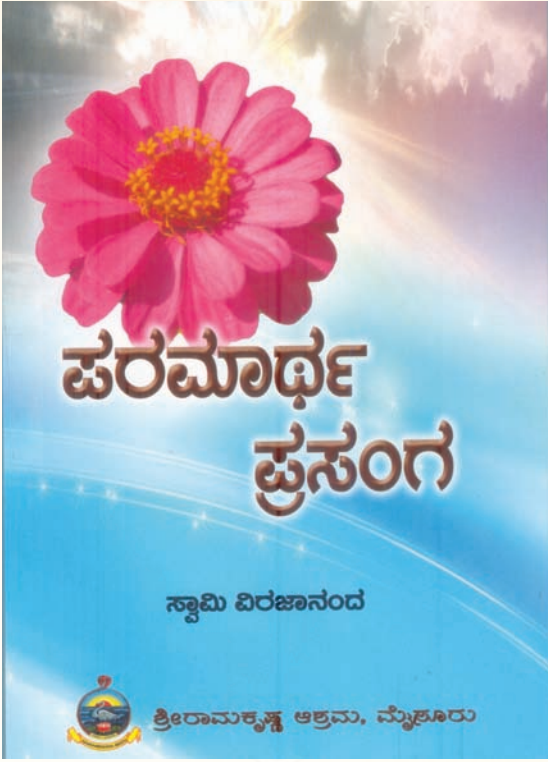
ವತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಧನಾ ಕುಟೀರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದಲೂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಠೋರ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಸುಮಾರು ೧೬ ಘಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಆಹಾರದಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಠೋರ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ವಿರಜಾನಂದರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರ ನೇರ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಸ್ವಾಮಿ ತುರಿಯಾನಂದರು ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದರು: “ಪ್ರಿಯ ವಿರಜಾನಂದ, ಇಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಾನಂದರ ಭೌತಿಕ ಶರೀರವಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವರ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುತ್ತಾ ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ನೀನು ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ಮಂಗಳವಾಗುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಸ ವಿಡು, ಭಗವತ್ ಭಜನೆ ಬಿಡಬೇಡ. ಈ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ರಕ್ಷಿಸಿ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಿನಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡ ಗಿಸಿಕೊ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಯ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನಿದೆ?”

ಕಠೋರ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿತು. ದೇಹ ದುರ್ಬಲವಾಯಿತು. ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿರುವುದು ಮಠದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರ ಆರೋಗ್ಯಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರಿಗೆ ತೀವ್ರ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳಿಂದ ಏನೂ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ತೀವ್ರವಾದ ತಲೆ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳು ತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಜಯರಾಂಬಾಟಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರ ದುಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮರುಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಅವರನ್ನು, “ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. “ಸಹಸ್ರಾರದಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡದೆ, ಹೃದಯ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಸಲಹೆ ಯಿತ್ತರು. ತಲೆ ನೋವು ತಾನಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿ ಸ್ವರೂಪಾನಂದರು ತೀರಿ ಹೋದುದರಿಂದ ಮಾಯಾವತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನ ವಹಿಸಬೇಕಾ ಯಿತು. ಈ ಬಾರಿ ಅವರು ತೀವ್ರಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದು ದಲ್ಲದೇ, ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜೀವನ ಹಾಗೂ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದರು ಆ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಓದಿ ಮನಃ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು.

ತೀವ್ರ ಚಟುವಟಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ವಿರಜಾನಂದರ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿರಲು ಬಯಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾಯಾವತಿ ಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪದೂರದಲ್ಲಿ ಶ್ಯಾಮಲಾತಲ್ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ತಪೋ

ನಿರತರಾದರು. ಅವರು ತಪೋನಿರತರಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳವೇ ಆಶ್ರಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಶ್ಯಾಮಲಾತಲ್‌ನಲ್ಲಿ 'ವಿವೇಕಾನಂದ ಆಶ್ರಮ' ಮೈತಾಳಿತು.

ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಯಾವಾಗಲೂ ತಯಾರಾಗಿದ್ದರು. ೧೯೩೪ರಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಂಘದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದರು. ೧೯೩೮ರಲ್ಲಿ ಸಂಘದ ೬ನೆಯ ಮಹಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ನೇಮಕಗೊಂಡರು. ಅವರು ಗುರುಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಏರಿದ ಮೇಲೆ ನೂರಾರು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ, ಸಂಘದ ಹಲವಾರು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗೆ ಸನ್ಯಾಸ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ದಯಪಾಲಿಸಿದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಿಪಾಸುಗಳಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಹಲವಾರು ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಸಾಧಕರಿಗೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಉಪದೇಶಗಳು ಇಂದು 'ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಸಂಗ' ವೆಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವ ಕೆಲವು ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಜೀವನದ ಗುರಿ: ಮಾನವ ಜೀವನದ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಭಗವತ್ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ, ಮುಕ್ತಿಲಾಭ. ಕೇವಲ ಮಾನವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಜೀವನದ ಗುರಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕು, ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದೆ. ('ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಸಂಗ', ಪು. ೧೦೮)

ಮಾನವ ಜೀವನದ ದೈಯ ಮತ್ತು ಗುರಿ ಭಗವತ್ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ನೀನು ಬಾಳನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಗ

ಳಂತೆ ಕೇವಲ ತಿನ್ನುವುದು, ಮಲಗುವುದು, ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗ, ವೃಥಾಹರಟೆ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದರೆ ಬಾಳು ವೃಥಾವಾಗುವುದು. ನೀನೂ ವೃಥಾಗೀಡಾಗುವೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಚೈತನ್ಯಗಳಿವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಅಂತಃಕರಣಪೂರ್ವಕ ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸು. ಏನು ಬಂದರೂ ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ವಿಮುಖ ನಾಗಬೇಡ. ಈ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ನಂತರ ಮಾಡಬಹುದು. ದೇವರು ಇಚ್ಛಿಸಿದಾಗ ಅಥವಾ ಒಲಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಏನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಮೂಢರ ಮಾತು. ಅವರು ಏನನ್ನೂ ನಿಷ್ಕಾಪಟ್ಯದಿಂದ ಮಾಡಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವೂ ಅವರಿಂದ ಆಸಾಧ್ಯ. (ಪು. ೭೧-೭೨)

ಈ ಜಗತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕನಸೆಂದು ತಿಳಿ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದು ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚ ನಿಜವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡು. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವರೊಬ್ಬನೇ ಸತ್ಯ, ಶಾಶ್ವತ, ನಿತ್ಯ, ಆತನನ್ನು ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಅಂತಿಮ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಮುಕ್ತಿ, ಎಂಬುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆ ದೃಢವಾಗಿ ಇರಲಿ. ಆತ್ಮತ್ವಮ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿ, ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸುಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆದೂ, ನೀನು ದೇವರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವನ ವೃಥಾ.

ಸಾಧಕನ ಗುಣಗಳು:

ಸಾಧಕನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನಿಯಮವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ದೇವರಲ್ಲಿ ದೃಢನಂಬಿಕೆ, ಆತನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗುವುದು.

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಅಥವಾ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದು. ಕ್ಷಣಭಂಗುರಗಳಾದ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟ ಪ್ರಕೃತಿಯುಳ್ಳ ವಿಷಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು, ಹಸಿವನ್ನು ವರ್ಜಿಸಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಮೋಹಗಳಿಂದಲೂ ಮುಕ್ತನಾಗಬೇಕು. ಕಾಮದ ನಿಗ್ರಹವಿಲ್ಲದ ಹೊರತು ದೈಹಿಕ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಆಸಾಧ್ಯ. ಇದನ್ನು ಬಿಡದೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಜ್ಞಾಪಕಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಂತರಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ 'ಮೇಧಾ' ಎಂಬ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನರ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಗಹನವಾದ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಅವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಬೇಕಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಲಭಿಸುವುದು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಆನಂದದ ಅನುಭವ ಆಗ ನಮಗುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಹ ಮತ್ತು ಮುಖದಲ್ಲಿ ತೇಜಸ್ಸು ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಅಗಣಿತವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. (ಪು. ೭೨-೭೩)